

Externe

Israelul nu este nebun, este doar MAD

👤 Bogdan Munteanu 3 august 2024

Un comentariu de Daniel Nammour și Sharmine Narwani pentru publicația *The Cradle*

Încă dinainte de crearea sa, Israelul a urmărit foarte deliberat, foarte rational, o „strategie MAD” față de dușmanii și aliații săi deopotrivă, antrenându-i să accepte comportamentul său nefast în orice moment.

În noaptea dintre 30 și 31 iulie, Israelul a vizat asasinarea a doi oficiali de top ai Axei Rezistenței, ambii fără precedent ca vechime în această rundă a conflictului.

Mai întâi, Fuad Shukr, principalul comandant de război al Hezbollah, a fost [ucis](#) într-un atac aerian israelian asupra clădirii sale rezidențiale din suburbia dens populață Dahiye din Beirut, soldat cu mai mulți civili morți și peste 70 de răniți.

A [două tjintă](#), pe 31 iulie, la ora 2 dimineața, a fost liderul biroului politic al Hamas, Ismail Haniyeh – o figură centrală în negocierile pentru încetarea focului – care se afla la Teheran pentru a participa la ceremonia de inaugurare a viitorului președinte iranian Masoud Pezeshkian.

În decurs de câteva ore, Israelul a reușit să lovească în trei membri ai Axei Rezistenței: Liban, Palestina și Iran. În acest fel, Tel Aviv a încălcăt o serie întreagă de legi internaționale, convenții diplomatice și practici obișnuite care interzic asasinatele politice, încălcând în același timp în mod flagrant integritatea teritorială a două state membre ale ONU.

De la războiul din Gaza, Israelul a dobândit rapid statutul de paria la nivel mondial, nu doar din cauza genocidului transmis în direct, care a ucis cel puțin 39.000 de civili palestinieni – dintre care peste 16.000 de copii – ci și din cauza hotărârilor și deliberărilor fără precedent încă în curs la Curtea Penală Internațională (CPI) și la Curtea Internațională de Justiție (CIJ) cu privire la crimele de război ale Israelului.

Astfel, acțiunile incendiare ale Tel Avivului de aseară ridică întrebarea: este Israelul pur și simplu nebun? Nu vede cenzura globală care se pregătește, boicoturile care se extind, alianțele sale care se diminuează, furia rețelelor de socializare și izolarea sa crescândă și evidentă?

Israelului îi pasă doar de MAD

Răspunsul simplu este nu. Guvernele israeliene succesive au fost complet rationale, depinzând de o singură strategie prioritară de la care statul nu s-a abătut.

Recunoscându-și de la bun început neajunsurile geografice, demografice, politice și economice, proiectul sionist – foarte calculat – a pus în aplicare ceea ce putem numi „strategia MAD” pentru a-și atinge obiectivele și pentru a se afirma apoi cu mult peste greutatea sa geopolitică.

O strategie ciudată, dar eficientă, MAD derivă de fapt din [teoria descurajării din manuale](#):

“Crearea unei prezențe amenințătoare printr-o reputație agresivă cu un dram de nebunie va împiedica inamicii să te atace. Ei nu ar ataca o persoană care își ia dușmanul cu ea dacă cade.”

Aceasta este esența strategiei Israelului cu prietenii și dușmanii deopotrivă și, odată înțeleasă, este greu să nu vezi respectivele tactici în toate relațiile statului.

După operațiunea militară din 7 octombrie a rezistenței palestiniene de anul trecut – și chiar în timp ce președintele american Joe Biden se îndrepta spre Tel Aviv pentru a acorda sprijin Israelului – armata de ocupație a lovit spitalul Al-Shifa din Gaza, ucigând sute de civili care căutau adăpost și îngrijiri medicale. Lovitura nu a fost întâmplătoare. Prim-ministrul israelian Benjamin Netanyahu a căutat în mod deliberat această imagine. A vrut să îl încolțească pe președintele SUA în ideea de a-l forța să-și arăte sprijinul, indiferent cât de îngrozitoare ar fi atrocitatea politicilor Tel Aviv-ului.

Este o tactică sionistă practicată de mult timp pentru a îmblânzi și a pregăti țintele să *accepte și să se aștepte* la un comportament israelian rău.

Netanyahu a jucat acest joc periculos și cu președintele rus Vladimir Putin în timpul războiului sirian. După fiecare întâlnire cu puternicul șef de stat rus, premierul israelian lansa atacuri dure împotriva Siriei – din nou, pentru a-i îmblânzi și a-i pregăti pe ruși să *accepte și să se aștepte* la un comportament israelian negativ.

Astăzi, Israelul folosește întregul spectru al strategiei sale MAD în atacurile sale asupra palestinienilor din Gaza și din Cisiordania – violuri, crime, amputări, decapitări, tortură – cu impunitate. Se așteaptă ca aliații, inamicii și populațiile lumii să accepte imaginile și faptele și să fie pregătiți pentru scenarii și mai rele.

Nu este adevărat că Tel Aviv acționează irațional. Punerea în aplicare a strategiei MAD este o decizie rațională pentru o entitate mică ce trebuie să își impună

voință supradimensionată nu numai vecinilor săi, ci și puterilor globale și instituțiilor internaționale.

MAD, Înainte de 1948

MAD nu este o strategie israeliană nouă; începuturile sale se află în anii care au precedat înființarea statului, când milițiile sioniste au bombardat și ucis chiar forțele britanice care au permis imigratia evreilor în Palestina și au lansat operațiuni militare pentru a curăța etnic populația indigenă a țării.

Israelul a instituit o „prezență amenințătoare” ofensivă încă de la începuturile sale: acte teroriste ale milițiilor evreiești, precum Gașca Stern și Irgun, care au asasinat diplomați britanici la Cairo în 1944; aruncarea în aer a hotelului King David în 1946; masacrul de la Deir Yassin în 1947; urmată de Nakba palestiniană în 1948.

Dar în loc să fie pedepsiți pentru crimele lor, sioniștii au fost recompensați cu un vot al ONU care a oficializat statul Israel în 1947. Comportamentul rău a adus recompense extraordinare, aşa că de ce să renunțe la strategie?

Cea mai mare parte a milițiilor teroriste sioniste de la început au format mai târziu armata israeliană. Politicianul care a ordonat epurarea etnică a palestinienilor a fost numit „tatăl Israelului” și a devenit primul prim-ministru al țării. Alți lideri ai milițiilor au ajuns la acest rang într-o succesiune rapidă – Menachem Begin, Yitzhak Rabin, Yitzhak Shamir – unii dintre ei câștigând premii Nobel pentru pace. Din nou, comportamentul rău a dat roade.

După crearea Israelului, o serie de războaie cu vecinii arabi în 1956, 1967, 1973 și 1982 au recompensat Israelul cu noi câștiguri teritoriale, mai multe colonii și un loc mai mare la masa internațională. Un flux constant de agresiuni militare și de informații israeliene a fost lansat asupra unei regiuni care se întindea pe o suprafață de 250 de ori mai mare decât cea a Israelului, acoperind Liban, Siria, Irak, Iran, Iordania, Emiratele Arabe Unite, Tunisia, Egipt și Uganda.

Toate acestea au fost posibile doar datorită sprijinului diplomatic, economic, militar și mediatic occidental complet, care s-a străduit să acopere provocările îndrăznețe și ilegale ale Israelului, redirecționând în schimb povestea către eforturile procesului de pace israelian, „democrația” sa, armata sa „disciplinată și avansată” și invincibila armată „morală” care protejează „pământul promis

evreilor". Pe scurt, ajutând Tel Aviv-ul să îmblândească opinia publică mondială, aliații occidentali ai Israelului au pregătit terenul pentru ca întreaga comunitate internațională să *accepte și să se aștepte* la comportamentul rău al Israelului, ca un „avanpost al civilizației” occidentale esențiale.

Scoaterea mănușilor MAD

Apoi a urmat operațiunea de rezistență palestiniană din 7 octombrie, în timpul căreia Israelul a asistat în câteva ore la prăbușirea completă a statutului său de descurajare.

Pentru a opri hemoragia, Israelul a trebuit să treacă de la o *prezență amenințătoare* activă la o *manifestare a nebuniei*.

Asta a însemnat să nu mai existe linii roșii și măști. Diatribele nebunești, inspirate din Talmud, extremiste din punct de vedere religios, genocidare, revărsate pe ecranele televizoarelor de o gamă largă de oficiali și persoane influente din Israel, pot fi văzute doar ca fiind deliberate. Statul de ocupație exercită o cenzură strictă asupra detaliilor militare. Dar nu a văzut niciun motiv să oprească fluxul de vociferări incriminatoare și rasiste din partea propriilor oficiali.

Pentru profani sau pentru consumatorul occidental mediu de știri, acest „nou” comportament israelian este surprinzător și neregulat și sugerează că israelienii sunt cumva iraționali. Pentru gânditorii strategici, a fost doar o altă escaladare în strategia MAD uzată de Israel, menită să pregătească populațiile să tolereze comportamente din ce în ce mai grave și să le șocheze până la inacțiune.

"MAD" STRATEGY STEP	TEXTBOOK DESCRIPTION "33 Strategies of war"	ISRAELI CORRESPONDING ACTION
A-Reverse Intimidation.	"First, people are more likely to attack you if they see you as weak or vulnerable. Second, they cannot know for sure that you're weak; they depend on the signs you give out, through your behavior both present and past."	<ul style="list-style-type: none"> As western policy started to fail in Syria, Israel launched its "battle between wars" strategy by hitting occasionally, but repetitively, targets in Syria. Israel's accurately calculated that the Russians and Iranians preferred to absorb these occasional hits over opening a new front. In this, Israel showed strength signs as a reverse intimidation to its failure in Syria.
B- Reverse the threat.	"Hit them where you sense they may be vulnerable, and make it hurt"	<ul style="list-style-type: none"> The most vulnerable were definitely Gaza's civilians. Nothing hurts the Palestinian Resistance more than seeing its people being slaughtered and subjected to famine.
C- Seem Irrational & unpredictable.	"You are not acting out emotionally; that is a sign of weakness. You are simply hinting that you are a little irrational and that your next move could be almost anything."	<ul style="list-style-type: none"> Enacting the Israeli army's Hannibal Doctrine that allows the sacrifice of captured Israelis, is a sign of not acting out emotionally. Attacking the "Evangelical Hospital" at the same time that Biden, the president of the predominantly "evangelical" USA, was on his way to support Israel (unpredictable sign).
D- Establish a frightening reputation.	"This reputation can be for any number of things: being difficult, stubborn, violent, ruthlessly efficient.. you must build your reputation carefully, allowing no inconsistencies. Any holes in this kind of image will make it worthless."	<ul style="list-style-type: none"> Kill international press/humanitarian cadres "en masse". Annihilate population centers. Shoot for mass exodus. Disrespect international bodies like the International Court of Justice genocide case. Use starvation as a weapon of war.
E- Play on people's natural paranoia.	"Instead of threatening your opponents openly, you take action that is indirect and designed to make them think."	<ul style="list-style-type: none"> Occasionally expanding the front with Lebanon towards deeper areas, then stopping. Mobilizing the army north as if a big attack is imminent on Hezbollah, or south as if towards Rafah. Telling civilians in Gaza to move south, then center, then north, and vice versa...
F-Surprise with a bold maneuver.	"The best way to hide your weakness and to bluff your enemies into giving up their attack is to take some unexpected, bold, risky action."	<ul style="list-style-type: none"> On April 1st, Israel surprised the world by attacking the Iranian embassy in Damascus and killing top generals and civilians. This attack on diplomatically protected "sovereign land" of a threshold nuclear state, is undoubtedly a bold move.

Acțiunile Israelului în termeni MAD

Netanyahu și compania nu sunt nebuni; toate mișcările lor crude MAD sunt bine studiate și premeditate la rece. Scopul lor principal este să ajungă la o stare, rezumată în mod genial de maestrul strategiei Sun-Tzu în secolul al IV-lea î.Hr:

"Când adversarii nu sunt dispuși să lupte cu tine, este pentru că ei cred că acest lucru este contrar intereselor lor sau pentru că tu i-ai indus în eroare să creadă acest lucru."

Contra MAD: tratamentul rezistenței

Din 1948, puțini au fost cei care au intervenit cu adevărat pentru a contracara strategia MAD a Israelului. În termeni MAD, definiția de manual a unei

contracarări ar fi: „a-l înfrunta pe nebun și a-i refuza victoria”. Însă, până în prezent, aliații mult mai puternici ai Israelului nu au fost pregătiți să rîște relația și beneficiile percepute ale acesteia, în timp ce inamicii regionali ai Israelului și-au pierdut războaiele sau au fost incapabili să impună soluții.

Dar status quo-ul s-a schimbat odată cu apariția Axei rezistenței din Asia de Vest, o alianță de actori statali și nestatali care include Iranul, Siria, Hezbollah din Liban, Hamas din Palestina, Ansarallah din Yemen, Hashd al-Shabi din Irak și altii. De-a lungul deceniilor, această axă a decimat cu grijă proiecția de putere amenintătoare a Israelului și, ceea ce este important, a implementat practica represaliilor cu aceeași monedă, atunci când este posibil. Câteva repere notabile:

Operațiunea Accountability: În timp ce Israelul lovea sate civile din Liban în 1993, Hezbollah a ripostat cu noi rachete împotriva țintelor civile israeliene. Această ripostă a forțat Israelul să accepte un acord informal, primul de acest gen, pentru a reduce la minimum țintele civile.

Operațiunea Grapes of Wrath: La o scară mai mare decât cea a confruntărilor din 1993, în 1996 a fost încheiat un acord oficial, care prevedea în mod clar că țintirea civililor este o linie roșie în conflict.

Retragerea din Liban în 2000: După 18 ani de război de uzură în Liban, Israelul a fost forțat să se retragă de pe teritoriul arab fără nicio condiție. Cu această ocazie importantă, secretarul general al Hezbollah, Hassan Nasrallah, a ținut celebrul său discurs înflăcărat, declarând Israelul „mai slab decât o pânză de păianjen”, contestând practic toate premisele fundamentale ale Israelului și proiecția puterii sale militare din vârful graniței Libanului cu statul de ocupație.

Războiul din 2006: În urma unui incident la frontieră, Israelul își încearcă din nou norocul inițiind un război de amploare împotriva Libanului, dar nu reușește să își atingă țintele. De data aceasta, războiul de 33 de zile a fost încheiat printr-o rezoluție de securitate a ONU care prevedea că nu sunt permise atacuri civile sau militare.

Operațiunea Al-Aqsa Flood: Pe 7 octombrie 2023, Hamas a spart cel mai sofisticat zid construit vreodată de Israel pentru a-și controla frontieră cu Gaza. De data aceasta, proiecția puterii, chiar și în interiorul Israelului, a fost distrusă, forțând Tel Aviv-ul să declare un război imposibil de câștigat, slăbind securitatea internă, secătuindu-i activele militare și distrugându-i economia. Israelul a fost forțat să își depășească strategia MAD și a devenit un paria internațional.

Operațiunea True Promise: Pentru prima dată în istorie, Iranul lansează mai multe atacuri cu drone și rachete balistice asupra Israelului, ca represalii directe

pentru atacurile Tel Avivului împotriva consulatului iranian din Damasc. În timpul loviturilor de represalii din 13-14 aprilie 2024, Iranul s-a confruntat cu apărarea aeriană a Israelului, SUA, Regatului Unit și Franței, dar a reușit să pătrundă și să lovească cele trei ținte vizate.

Blocada navală a Yemenului: Ca răspuns la asaltul militar brutal al Israelului asupra Gazei, forțele armate ale Yemenului au lansat o campanie susținută de oprire a tranzitului pe căile navigabile asiatici a tuturor navelor cu destinația Israel și a celor legate de Israel. Având în vedere că Israelul obține peste 80% din importurile sale pe cale maritimă, operațiunile yemenite au dat o lovitură puternică economiei Israelului, au dezactivat în întregime portul Eilat, care este vital pentru Israel, și au crescut costurile de asigurare pentru Israel.

Pe scurt, strategia MAD a Israelului poate fi înfrântă atât de prieteni, cât și de dușmani. Trebuie să privești MAD în față, să te ascunzi și să ripostezi. Cu cât Israelul este contracarat mai mult, cu atât pare mai nebun.

Tags: Daniel Nammour, Sharmine Narwani, The Cradle

Cum puteți sprijini proiectul Patriotilor

Platforma [Opozitia.net](#) depinde exclusiv de donațiile Patriotilor. Ea va exista cât timp VOI veți considera că are sens să existe. Fiecare donație, cât de mică, ne aduce mai aproape de Libertatea de altădată. Ne ajută să avem o voce din ce în ce mai puternică. Ne ajută să rezistăm în fața ofensivei nemaintâlnite din partea Globaliștilor fără niciun Dumnezeu.

Donează prin

[Donate](#)

Donează prin Transfer Bancar:

Conturi ING BANK

RO70INGB0000999906930786 (RON)

RO65INGB0000999911989038 (EUR - SWIFT INGBROBU)

Donează prin Revolut

Tel: 0791.287.318 --- @adrian6j60

Lasă un răspuns

Adresa ta de email nu va fi publicată.

Câmpurile obligatorii sunt marcate cu *

Comentariu **

Nume **

Email **

Site web

Salvează-mi numele, emailul și site-ul web în acest navigator pentru data viitoare când o să comentez.

[Publică comentariul](#)

Cele mai noi articole

DUBLĂ VULNERABILITATE: FAȚĂ DE DOLARUL AMERICAN ȘI FAȚĂ DE MĂRFURILE CHINEZEȘTI

Adrian Onciu / 3 august 2024

[Citiți mai mult](#)

Israelul nu este nebun, este doar MAD

Adrian Onciu / 7 august 2024

Disperarea eroului nostru din Irak

Adrian Onciu / 2 august 2024

[Citiți mai mult](#)

Imperiul se prăbușește: Ziua în care sancțiunile au murit

Daniel Enache / 2 august 2024

[Citiți mai mult](#)

Ce pot învăța patrioții americanii din prăbușirea apărării ucrainene

Brandon Smith / 1 august 2024

[Citiți mai mult](#)

Seymour Hersh: Obama a organizat înlăturarea lui Biden

Bogdan Munteanu / 31 iulie 2024

[Citiți mai mult](#)

Link-uri utile

[Contact](#)

Ne gasesti pe

© opozitia.net | All rights reserved.